

Kapitola první

Marymount Manhattan je malá útulná střední škola v newyorské čtvrti East Side. Kdysi bývala jen dívčí. Teď už samozřejmě není, jinak bych tu nebyl. A já jsem tu rád. Holky jsou pěkný a učitelé v pohodě. A teď když si můžu vybrat, na jaké předměty budu chodit, docela si to užívám. Ale dneska už mám hotovo, a tak sedím v knihovně a píšu. Píšu příběh v tom nejúžasnějším městě na světě. Ale tady moje vyprávění nezačíná. Začíná v báječném městě Winnipegu, nebo spíš v prériích kolem toho města. V zemi tak placaté, že když tam člověku utekl pes, viděl ho ještě za tři dny.

Bylo mi tehdy skoro třináct. Podle některých nešťastné číslo, ale já nemusel na smůlu čekat až do třinácti. Už byla na cestě. Byl letní večer, já stál před domem a cítil, že přichází. Sledoval jsem Krysu, jak s fotbalovým balonem kličkuje mezi oranžovými kužely. Když doběhla na konec, nakopla míč do brány, co jí táta přivezl z města. Pak ho vytáhla ze sítě a začala znova.

Krysa byla spokojená, když hrála fotbal, ale já s ní moc spokojený nebyl. Do letních prázdnin zbývalo pár dní, a ona už mi je stihla zkazit. „Myslím, že táta brzo umře.“

To mi řekla cestou ze školy, úplně klidně, jako by chtěla, abych jí třeba podal mlíko. Takže jsem tu smůlu nejspíš necítil, řekla mi o ní.

Možná si myslíte, že jsou to jen řeči desetiletého dítěte, ale Krysa byla divná. Co řekla, to se splnilo, jako když nám tenkrát utekl pes. Hodil jsem mu míček a on se za ním rozběhl. „Toho psa už neuvidíš,“ prohlásila Krysa. Proběhl kolem míčku a hnal se dál. Uháněl k zapadajícímu slunci a za ním se zvedal obláček prachu. Sledovali jsme ho, dokud nám nezmizel z dohledu, a pak už jsme ho nikdy neviděli. „Nebylo mu tady dobře,“ poznamenala Krysa. „Neber si to osobně.“

Nebo tenkrát, jak mě v noci vzbudila a tvrdila mi, že se Felicii stalo něco zlého. Felicia byla Krysina nejlepší kamarádka, chodily spolu všude. Ale když se její rodiče rozvedli, odstěhovala se do Chicaga. „Byl to jen zlý sen,“ řekl jsem jí. „Jdi zase spát.“ Kryse se pořád něco zdálo, dobré i špatné věci, a i když měla ten největší lapač snů v celé Kanadě, stejně jí ty sny proklouzly. Jenže druhý den jsme ve škole zjistili, že Felicii někdo zabil. Nějaký šílenec ji uškrtil. Krysa byla zdrcená. Já taky. Byla to moc fajn holka. Krysa o tom dumala několik dní. „Třeba ji dostal Windigo,“ řekla jednou.

Windigo byl příšera z indiánské legendy, obr, který žil v lese. Měl krhavé rudé oči a místo rukou pařáty a svou nenasytnou touhu po lidském mase ukájel tím, že se živil malými dětmi. A Krysa si v tom hrozně libovala.

Tehdy si s ní táta sedl a řekl jí, že sice existují příšery, které ubližují dětem, ale jsou to lidé a říká se jim pedofilové. Krysa je okamžitě začala nenávidět a pátrala po nich od té doby v každém koutě.

* * *

„Hej, Bobe. Nechceš si zakopat?“ zavolala na mě Krysa. Ignoroval jsem ji.

„Tak já na to pečů,“ řekla.

Tak to vám byla naše Krysa: Táta umře a já na to pečů.

Podíval jsem se přímo před sebe a otočil se dokola. Bylo vidět jen oblohu. Winnipeg je vážně placcka, ale v té placctosti je krása, zvlášť když zapadá slunce. Člověk může sledovat, jak se celé ponoří za horizont, což jsem taky udělal, a pak jsem za ní šel dovnitř. Brzo začnou lítat komáři. Ve Winnipegu jsou nejkrvější. Pokud jde o mě, vůbec by nemuseli existovat, a stejně mě vždycky pokoušou. Na rozdíl od Krysy, ta je proti nim imunní nebo co.

Když jsem vešel do obýváku, tancovala před televizí na Icemana, novou rapovou hvězdu. Čepici měla kšiltem dozadu a třásla do rytmu zadkem, co neměla. Iceman byl hrozně sprostý, když rapoval, ale Krysa nikdy sprostě nemluvila, protože to táta neměl rád. Místo toho pípala.

*Ustřelil jsem mu palici a štětku mu vopípal
a ta jeho zpípaná banda musí vo dům dál.
Zejtra si je najdu, budou mrkat na drát.
Každej pípák, co se mnou chce vypípat,
v tom samým popípaným hrobě bude spát.*

Krysa dost pípala, když poslouchala Icemana.

„Večeře,“ oznámil tatík, když vešel s tácem. Už byl trochu namol. Normálně začínal pít, až když jsme byli v posteli, nebo těsně předtím, ale dneska to zahájil brzo. Ale byl fajn táta, udělal by pro nás cokoli. A skvěle vařil, střízlivý i opilý. To asi pochytil od mámy. Zabíla se při autonehodě, když jsem byl ještě malý. Moc si toho o ní nepamatuju, vím jen, že byla Francouzka. Ve Winnipegu je stará francouzská komunita, jenže ona nebyla Francouzka z Winnipegu,

ale pravá Francouzka z Francie. A její táta byl slavný pařížský šéfkuchař. Je jedno, jak k tomu tatík přišel, ale vařit uměl a dneska jsme měli francouzskou cibulačku a olivový chleba, který sám upekl. Když mi podával misku, podíval jsem se na něj. Nevypadal, že by měl umřít, dokonce ani nevypadal nemocný.

Krysa vypnula televizi a kecla si na gauč. „Smím prosit polévku, dobrý muži?“ řekla jako nějaká kněžna.

„Samozřejmě, madam,“ odpověděl táta a přes ruku si přehodil ubrousek.

„V dnešní době je radno dávat si pozor, s kým mluvíte,“ prohlásila Krysa. „Ta lůza, kterou člověk potkává v obchodáku, je vskutku hodna opovržení.“

Krysa uměla napodobit různé přízvuky. Ale tenhle aristokratický byl nejlepší. Zněla jako nějaký snob z BBC. Uměla i jiné přízvuky. Docela dobrý byl irský nebo jižanský. Ale indický a jamajský zněly stejně, a když se pokoušela o ruský, zněla jako nastydlý Drákula.

„Přeje si madam chléb?“

„Chléb, ano, chleba je třeba. Poddaní ať jedí koláče.“

„Ještě něco, má paní?“

„To je všechno, zlato, vezmi si už dnes volno.“

„Marie Claire! Nemůžeš sluhovi říkat *zlato*!“ Táta sebou zuchl vedle ní. „Dáma by na svého sluhu nikdy nemluvila takhle žoviálně. Jak se chceš proslavit a vydělat spoustu peněz na stříbrném plátně, když budeš dělat takové chyby?“

Jo vlastně, Krysa chtěla být herečka.

„Promiň, otče,“ řekla.

„No proto. A teď si sněz polívku, no, to je hodná holka.“

Když dojedla, začala chodit sem a tam s knížkou na hlavě. „Paní Mountshaftová povídala, že takhle se dá cvičit rovnováha. A prý to pomáhá i držení těla.“

Víc jste toho z Krysy někdy nedostali. Paní Mountshaftová tohleto a paní Mountshaftová tamhleto. Paní Mountshaftová vedla dramatický kroužek a učila angličtinu, jazyk Shakespearův, jak sama říkala. A Krysa chtěla být herečka, takže si rozuměly jak dva bobři na přehradě. Paní Mountshaftová pocházela z Anglie a mluvila s takovým nóbl přízvukem, jako by k ní na čaj chodil princ Charles a kamarádi z kriketu. Když Krysa mluvila se starou Fergy Mountshaftovou, byla vždycky celá způsobná. Dokonce si i stoupla rovně a zvedla bradu jako anglická princezna.

„Být chráněnkou paní Mountshaftové je velmi prestižní záležitost,“ prohlásila Krysa aristokraticky. „Mohla si do té školní hry vybrat kohokoli, ale vybrala si mne. A jen já pojedou v létě na světoznámý winnipežský balet. Je dost dobře možné, že jsem na pokraji geniality.“

„No, paní Mountshaftová je velmi inteligentní,“ odušil tatík.

„Velmi trefné, otče!“ řekla Krysa. „To je otázka vychování, víš? A ty jsi svou roli v mé výchově sehrál: vštípil jsi mi dobrý vkus a bůhvíco ještě.“

Ale pak se na MTV objevil Iceman a Krysin dobrý vkus byl ten tam. Zahodila knihu, zesílila zvuk a už zase pípala.

„Jen ať tě paní Mountshaftová nenačapá, jak takhle pípáš,“ řekl jsem jí. Ale ignorovala mě.

Když písnička skončila, Krysa četla tátovi noviny. Šlo jí to dobře. Četla mu různé články a pak se o nich bavili, komentovali války nebo hladomor nebo jména hurikánů, jestli se jim líbí, nebo ne. Pak Krysa nad novinami ještě chvíli dumala. „Všechny ty války. Ať si ti lidi, co je chtějí, jdou bojovat někam sami a nás ostatní nechají na pokoji.“ Krysa události ve světě hrozně řešila. „Svět by měl být víc jako Winnipeg,“ vykládala dál. „Všude by to mělo chodit jako tady.“